

Helga Zepp-LaRouche webcast den 30. april 2025: Hemmeligheden bag et nyt paradigme: En LaRouche- Hamilton kreditpolitik

Ikke korrekturlæst

30. april 2025 (EIRNS) – Her er udskriften af Helga Zepp-LaRouches ugentlige webcast, der i dag blev præsenteret af LaRouche-organisationens præsident Diane Sare:

DIANE SARE: Godmorgen og velkommen til Helga Zepp-LaRouches engelske webcast. I dag er det onsdag den 30. april 2025. Jeg er Diane Sare, præsident for LaRouche-organisationen. Jeg må sige, at det er en ære og en fornøjelse at kunne føre denne samtale med Helga, som er grundlæggeren af Schiller-instituttet og initiativtageren til dialogen i Den Internationale Fredskoalition.

I dag huskes ikke i USA for den temmelig skammelige afslutning på Vietnamkrigen, hvor man, ligesom ved tilbagetrækningen fra Afghanistan, reddede mennesker ned fra taget af ambassaden i Saigon for 50 år siden i dag. Jeg tror, folk måske vil reflektere over forskellen mellem denne mærkedag og 80-årsdagen for fascismens nederlag i Europa, som snart skal fejres.

Men inden vi går videre til disse emner, ved jeg, at Helga for nylig har været til en meget vigtig konference i Qufu, Confucius' fødeby. Helga, vil du fortælle os om det?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Mit bedste råd ville være, at alle, der ser dette program, tager til Qufu, for det er fantastisk. Det

er ikke kun fødestedet for Confucius, som er den vigtigste tænker i kinesisk historie, og som har haft en meget dybtgående indflydelse på det kinesiske liv i 2.500 år, herunder det nuværende politiske system, men det er også et smukt sted. Det ligger i Shandong-provinsen nær Kinas kyst, mellem Beijing og Xiantao. Der er en smuk gigantisk sø og en endnu mere gigantisk statue af Confucius, og der er mange, mange ting omkring den, såsom et smukt gammelt palads, der er Confucius' fødested, som gennem århundreder er blevet udvidet til et meget langt og stort palads.

Der er også et utroligt veludført moderne museum, der har alle artefakter og skrifter og skulpturer og malerier og så videre – herunder for øvrigt et billede af de amerikanske grundlovsfædre, der diskuterer Confucius. Det er en del af historien, som jeg synes fortjener at blive meget bedre kendt, for Benjamin Franklin var en stor beundrer af Confucius. Han baserede faktisk sit eget uddannelsessystem på Confucius' moralske og etiske lære. Så jeg tror helt sikkert, at dette kunne være en bro i de nuværende, ganske vist anspændte relationer mellem USA og Kina. Men jeg tror, at hvis man går tilbage til rødderne af den amerikanske revolution og den amerikanske republik og viser [inaud; 03:50 – hun siger »vincinity«, men det er ikke et ord] nogle af dens vigtigste tænkere – især Benjamin Franklin, men også nogle af de andre grundlæggere – kunne det faktisk hjælpe med at lægge det filosofiske fundament for en bedre forståelse.

For hvis man ser på det hele, er det ganske forbløffende, at der er mange flere ligheder mellem det, Kina gør i dag med hensyn til økonomi, og den økonomiske teori i det amerikanske system, som det blev udviklet af Alexander Hamilton. Det er en fantastisk, helt fascinerende historie, og generelt kan jeg kun opfordre folk til at tage til Kina og danne sig deres egen mening, hvis de aldrig har været der eller kun har læst, hvad nogle af de angloamerikanske tænketanke skriver om Kina. Jeg lover Dem, og jeg tager ikke let på det, men jeg lover Dem, at

De vil få det største positive kulturchok i Deres liv. For det er slet ikke, som De har fået at vide. De vil opleve enorme fremskridt i form af økonomisk fremgang. Togsystemet – de har ca. 40.000 miles moderne togsystemer, hvor togene kører med en gennemsnitshastighed på ca. 280 mph. De er hurtige, de er rene, det hele fungerer, det er fantastisk. Så har man enorme byggeprojekter, enorme moderne bygninger – Kina er nu førende inden for 57 ud af 66 højteknologiske områder. Det er fantastisk!

Under alle omstændigheder kan jeg kun sige: Tag derhen og dann din egen mening med dine egne øjne og dine egne samtaler med folk der. Du vil komme tilbage forandret, og du vil indse, at Kina kunne være USA's bedste ven, hvis USA bare ville det.

SARE: Det er meget spændende. Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om den amerikanske revolution, men inden jeg gør det, vil jeg lige nævne, at den konference, du talte på, handlede om grøn energi osv. Og jeg synes, din tilgang til det var meget vigtig og også informativ for de andre deltagere. Vil du måske sige noget om konferencens karakter og dine tanker om dette emne?

ZEPP-LAROUICHE: Konferencen handlede faktisk ikke om det emne; det var blot emnet for et af flere paneler. Konferencen var arrangeret af China Media Group, som havde inviteret førende medier fra hele verden, fra Europa, Afrika og Asien. Der var således mange administrerende direktører for nationale medieorganisationer fra deres respektive lande til stede. Jeg tror, det var et klart forsøg på at øge kommunikationen om vigtige opfattelser. Mit panel var blot et af flere, og emnet var faktisk grøn omstilling af økonomien og lignende spørgsmål.

Men jeg synes, det var helt klart, at Kina nu er førende inden for produktion af solcellepaneler og vindmøller og så videre, men de er også verdens førende inden for atomkraft. Så i en vis forstand er det ikke sådan, at grøn omstilling i Kina er

et alternativ til atomkraft eller fossile brændstoffer, men en del af en samlet løsning. Jeg tror, at spørgsmålet om grøn omstilling i Kina i hvert fald er meget forskelligt fra f.eks. i Europa og især i Tyskland, hvor grøn omstilling er en ideologi, en malthusiansk idé om befolkningsreduktion eller befolkningsbegrænsning. Det er anti-videnskabeligt og anti-teknologisk. Men i Kina har det en helt anden betydning, fordi der i begyndelsen af industrialiseringen i Kina for omkring 30-40 år siden, hvor det hovedsageligt var multinationale selskaber fra internationale virksomheder, der stod for industrialiseringen, blev der gjort stor skade på miljøet. De havde et forureningsproblem i ganske lang tid; forurenede luft, forurenede grundvand og lignende bivirkninger.

Så på et tidspunkt besluttede den kinesiske ledelse at gøre noget ved det, og de gjorde et helt fantastisk stykke arbejde. De flyttede f.eks. al tung industri fra Beijing, som var enorm, når man tænker på, at Beijing er en by med mellem 20 og 30 millioner indbyggere. De flyttede al tung industri til en anden by ca. 150 km væk. Nu er himlen i Beijing blå, og luften er ren. De har stort set fået disse reelle miljøproblemer under kontrol.

Jeg synes ikke desto mindre, at diskussionen handlede om at gøre økonomien grønnere osv. Jeg tror, jeg kan bringe en vigtig idé ind i diskussionen, nemlig at hvis man ser på energi, skal man ikke kun se på de tilsyneladende omkostninger. Hvis man ser på de tilsyneladende omkostninger, kan man sige, at det er billigere at bygge et solcellepanel end at bygge et atomkraftværk. Men hvis man ser på effektiviteten, indser man, at atomkraft er meget mere omkostningseffektivt end solenergi, fordi det har en meget højere energigennemstrømningstæthed. Og som min afdøde mand Lyndon LaRouche havde udviklet et meget vigtigt teoretisk grundlag for, er der en sammenhæng mellem energigennemstrømningstætheden i produktionsprocessen og antallet af mennesker, der kan opretholdes på det niveau. Da

sol og vind har en ekstremt lav energigennemstrømningstæthed, har de en tilsvarende lav befolkningstæthed. Så jeg kunne bringe det ind i diskussionen, at hvis man vil opretholde de nuværende 8 milliarder mennesker og forhåbentlig snart flere, kan man ikke kun stole på vedvarende energi, fordi den ikke har tilstrækkelig kraft til det. Det fik faktisk nogle af de andre paneldeltagere til at tage spørgsmålet op, og naturligvis blev spørgsmålet om en retfærdig verdensøkonomisk orden også et stort emne i diskussionen. Så jeg synes, det havde en god effekt.

SARE: Med hensyn til spørgsmålet om energi har vi netop haft en massiv strømafbrydelse i Europa, hvor Spanien angiveligt er førende i verden eller på vej over til vedvarende energi, hvilket ikke synes at fungere særlig godt. Har du nogen tanker om det?

ZEPP-LAROUCHE: Det er virkelig ironisk, hvis jeg nogensinde har set noget ironisk. Jeg tror, det var den 16. april, at Spanien stolt proklamerede, at de nu har alt på vedvarende energi. Hele deres elnet forsynes af sol- og vindenergi og lidt vandkraft. Så bare få dage senere – bogstaveligt talt mindre end to uger senere – havde man denne strømafbrydelse i Spanien, Portugal og endda dele af Frankrig. I mange timer var hele Den Iberiske Halvø uden strøm. Jeg tror, at de minimale omkostninger er 5 milliarder dollars i skader bare fra den ene dag. Nu er der naturligvis en stor interesse for at finde ud af, hvad der var årsagen. De evige propagandister sagde straks, at det måtte være et cyberangreb; Rusland må stå bag. Intet af det er tilfældet, og det bliver også mere og mere klart, at det er den iboende fejl ved vedvarende energi. Hvis man har et helt net, der forsynes af vedvarende energi – sol og vind – produceres energien, når vinden blæser, og solen skinner. Den stopper, når solen ikke skinner, og vinden ikke blæser. Men i alle andre økonomier, hvor dette anvendes, er der en slags backup, hvor man har kraftværker, der forsynes med kul eller gas eller turbiner eller atomkraft. På den måde

kan man kompensere for det pludselige overskud af energi eller den pludselige mangel på energi. De andre kraftværker kan træde til og sikre stabilitet i elnettet. Hvis man ikke har det og kun har sol og vind som i Spanien, kan man ikke kompensere, hvis der pludselig er for meget, og elnettet bryder sammen. Det er grundlæggende en overbelastning af elnettet. Og der er ingen inertie, og strømmen skal konstant være på mere eller mindre 50 hertz. I dette tilfælde faldt trykket kun til ca. 49,86, hvilket ser ud som en meget lille margin, men det var nok til at lægge hele det nationale elnet i Spanien og Portugal ned. Naturligvis er forbindelsen til Frankrig meget dårlig, hvilket også kunne have udlignet noget af det, fordi Pyrenæerne ligger imellem. Der er altså meget frie net, der går over denne bjergkæde, og derfor var der ingen udligning.

Jeg tror derfor, at denne hændelse kunne ske overalt, hvor man er stærkt afhængig af vedvarende energi. Eksperterne i Tyskland var naturligvis meget hurtige til at sige, at dette aldrig kunne ske her, men andre eksperter har længe advaret om, at nøjagtigt det samme kunne ske i Tyskland og andre lande, der er i en lignende situation. Så jeg er temmelig sikker på, at dette vil blive revurderet, og når årsagerne bliver klar, er jeg helt sikker på, at der vil ske en omlægning. Hvad vil der ske, hvis hele europæiske lande pludselig rammes af strømsvigt? Det er en katastrofal situation, og jeg tror, det vil tage lidt tid, men det vil føre til en omlægning af dette område.

SARE: Det håber jeg. Vi havde denne oplevelse i Texas for blot få år siden. Det er den olieproducerende delstat i USA, og vi havde disse vanvittige strømafbrydelser, hvor hundredvis af mennesker døde, og energiselskaberne udnyttede det til at hæve priserne. Vi synes ikke at have lært meget, men jeg håber, at vi bliver klogere.

Jeg vil gerne skifte emne, for det er 80-årsdagen for sejrsmiddagen den 8. og 9. maj, hvor fascismen blev besejret i

Europa. Den russiske udenrigsminister Lavrov har sagt, at der kan ses konkrete resultater af dialogen mellem USA og Rusland i den nærmeste fremtid. Han sagde: »Der er håb om, at den lovende udvikling i dialogen mellem Rusland og USA bliver til virkelighed. Jeg forventer en solid bekræftelse af de gensidige interesser mellem Moskva og Washington i den nærmeste fremtid.« Han sagde dette på konferencen for BRIKS-udenrigsministrene i Brasilien for nylig. Jeg vil gerne høre dine tanker om dette. Jeg tror, at dette måske er præsident Trumps vigtigste initiativ til at forsøge at genoprette normale relationer mellem USA og Rusland. Så hvad er dine tanker om denne dynamik?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg håber, at præsident Trumps impuls fører til et resultat, der gør netop det – at genoprette de strategisk vigtigste forbindelser, for når alt kommer til alt er Rusland og USA de to atommagter, der har det største kontingent af atomraketter, der kunne udslette menneskeheden 20 gange. Så hvis de vender tilbage til normale forbindelser, tror jeg, det er det vigtigste strategiske spørgsmål, for uden det er der intet. Derfor er jeg meget utilfreds med nogle af disse europæere anført af Keir Starmer fra Storbritannien og Macron fra Frankrig. Desværre findes der noget, der hedder Koalitionen af Villige, som meget åbent forsøger at sabotere enhver sådan indsats fra Trump og Putin for ikke kun at genoprette relationerne, men også for at bringe en fredelig afslutning på krigen i Ukraine, som de facto er slut på grund af mangel på soldater i Ukraine. Det er bare et kontinuerligt blodbad, der foregår, og enhver ved sine fulde fem, der forsøger at forlænge dette, er simpelthen en kynisk person, der ikke bekymrer sig det mindste om det ukrainske folk eller soldaterne på begge sider.

Så jeg synes, det er meget vigtigt. Den såkaldte koalition af villige er blot vanvittig; jeg mener, der absolut ikke er noget at vinde. Selve tanken om, at Europa kunne erstatte USA i krigen mod Rusland, er blot storhedsvanvid og dumhed. Jeg

tror desværre, at befolkningen bliver bombarderet med en masse propaganda, så kun en vis del af befolkningen kan se, hvor farligt dette er.

Da du nævnte 80-årsdagen for afslutningen af Anden Verdenskrig, er der en sådan vending eller nærmest en revanchistisk omskrivning af historien. Den sandsynligvis nye tyske kansler, Friedrich Merz, tager ikke til Moskva [til årsdagen], men til Kiev. Og Kiev har allerede ændret datoen; de fejrer ikke længere afslutningen på Anden Verdenskrig. De fejrer nu på samme dag en eller anden ildevarslenende Europadag eller et nyt navn, de har givet den. Oliver Stone kritiserede for eksempel med rette dette og sagde, at disse mennesker er revanchister, fordi de står på den forkerte side af historien.

SARE: Lad mig bare spørge, er det også tilfældet, at de ikke inviterer den russiske ledelse til fejringerne i Europa? Efter at Sovjetunionen mistede 27 millioner mennesker, ville denne krig ikke være blevet vundet uden deres indsats? Er det stadig tilfældet?

ZEPP-LAROUICHE: Det er værre end det, for den afgående regering under kansler Scholz og denne usigelige udenrigsminister, der heldigvis har aflagt sit sidste besøg i sin egenskab af udenrigsminister, fordi det var uudholdeligt, hvordan hun rejste rundt i verden og virkelig skadede Tysklands image, uanset hvor hun satte sine ben. Men sammen har de indført en lovgivning eller et dekret, hvorved ingen i en officiel stilling – dette gælder også for Den Europæiske Union – må deltage i fejringerne i Moskva, ellers vil de blive ramt af sanktioner. I Tysklands tilfælde tror jeg også, at det er strafbart, hvis man på den dag går til den russiske ambassade i Berlin for at udtrykke sin taknemmelighed for det, Sovjetunionen gjorde i Anden Verdenskrig. Så det er virkelig en skam; det er en absolut vederstyggelighed. Det kan naturligvis kun forklares med folks ekstreme evne til at glemme historien og bare leve i nuet. Det er en af de aktuelle kulturelle kampagner, at få folk til at glemme historien og

kun tænke på fornøjelserne i nuet, alt andet tæller ikke. Hvis man ser på populærkulturen, er der mange popsange, hvor folk synger »drikke vin, have det godt, man lever kun én gang«. Den slags absolutte mentale lavpunkt bliver propageret fra alle kanaler – fra tv, fra film og hvad ved jeg. Jeg synes, det er en skam, for hvis man glemmer historien, er der et ordsprog, der siger, at man nogle gange bliver tvunget til at genopleve den, enten som en farce eller som en større tragedie. Jeg håber, at vi kan forhindre, at det sker, men jeg synes, det er en absolut vederstyggelighed, hvad der sker omkring denne årsdag i Europa.

SARE: Jeg vil sige, at vi i USA har en glædelig forandring, for i de sidste par år har der ikke været nogen march for det uddødelige regiment, hvor folks forfædre, der var involveret i Anden Verdenskrig – amerikanere og russere – marcherede sammen og lagde blomster og sendte hvide balloner op og fejrede afslutningen på krigen i Europa. Vi var ikke i stand til at afholde sådanne fejringer. Men i år vil der endelig igen være en Immortal Regiment March i Washington, D.C. den 3. maj. Jeg synes, det er en virkelig velkommen ændring, og det er en tilkendegivelse af, at der er mulighed for en ny retning.

Jeg vil også gerne nævne – og De har allerede været inde på den amerikanske revolution – at den russiske efterretningstjenestes websted bragte en lang erklæring med en temmelig lidet flatterende tegning af Ursula von der Leyen, der promoverer denne fascisme. De talte om det historiske forhold mellem USA og Sovjetunionen eller Rusland, der går tilbage til den såkaldte borgerkrig – den britiske pro-slaveri-anstiftede krig – hvor russerne sendte den russiske flåde til New York og San Francisco på Lincolns side. De talte om Suez-krisen, hvor Sovjetunionen samarbejdede med Eisenhower om at sætte Israel på plads. Og de talte om denne form for dynamik. Det forekommer mig, at dette ville være et meget naturligt grundlag for relationer, ligesom Confucius giver os et grundlag for relationer mellem USA og Kina. Forholdet

mellem USA og Rusland kunne også blive meget vigtigt, hvis vi genopliver denne tradition. Hvad er dine tanker om det?

ZEPP-LAROUCHE: Det er min filosofi og derfor også Schiller-Instituttets filosofi, at hvis man ønsker fredelige relationer mellem nationer, skal man altid fokusere på hinandens positive bidrag. Hvis man går hen og taler med nogen og kun fremhæver de negative punkter, kunne jeg starte 3. verdenskrig med Dem, hvis jeg sagde, at Deres næse er grim, Deres kjole er modbydelig, og Deres frisure er elendig. Hvis jeg fortsætter og optrapper, er jeg sikker på, at vi efter en halv time ville være fjender. På den anden side, hvis jeg siger: »Diane Sare, du er sådan en begavet musiker; du har sans for poesi. Du er en stor leder« – så ville du svare, og vi kunne finde ud af, hvad vi har af fælles interesser og så videre. Det samme princip bør gælde for nationer, for i enhver historie er der op- og nedture. Så længe man har oligarkiske politiske ledere, sker det desværre, at lande gør dårlige ting. Men hvis man ønsker at reparere et forhold, skal man fremhæve det, der bringer menneskeheden fremad. I den forstand synes jeg, at alt fra Neutralitetsligaen og andre samarbejdsområder er et meget godt tegn på, at Rusland fremhæver disse positive elementer. Jeg synes, det ville være meget godt, hvis den amerikanske side ville imødegå dette ved at fortælle deres side af historien så meget som muligt.

SARE: Jeg er enig! Nu, med netop det eksempel, du lige gav, må jeg bringe konflikten mellem Indien og Pakistan på banen. Det er to meget store nationer, hvor det Britiske Imperium har spillet en meget destruktiv rolle. Jeg frygter, at vi virkelig er på randen af krig. Jeg vil gerne læse de seneste udtalelser fra Modi og Pakistans informationsminister. Modi har nu sagt, at »de væbnede styrker har fuld operationel frihed til at vælge midler, mål og datoer for Indiens gengældelsesforanstaltninger.« Dette er i forbindelse med terrorangrebet den 22. april, hvor omkring 26 turister blev dræbt. Modi sagde videre – og det lyder lidt som visse af

vores neokonservative krigsfolk – »Jeg siger til hele verden, at Indien vil identificere, opspore og straffe alle terrorister og deres bagmænd. Vi vil forfølge dem til verdens ende.«

Derefter skrev Pakistans informationsminister i går på X: »Pakistan har troværdige efterretninger om, at Indien har til hensigt at iværksætte et militært angreb inden for de næste 24-36 timer under påskud af Pahalgam-hændelsen. Enhver aggressiv handling vil blive mødt med en beslutsom reaktion. Indien vil være fuldt ansvarlig for alle alvorlige konsekvenser i regionen.«

Jeg ved, at du og din afdøde mand, Lyndon LaRouche, har besøgt Indien mange gange. Du havde et godt venskab med Indira Gandhi, og *Executive Intelligence Review* offentliggjorde brevene fra Zulfikar Ali Bhutto, den myrdede tidligere leder af Pakistan. Så jeg ville virkelig gerne høre dine tanker om denne nye indsats, som jeg tror er briternes. Åh, og jeg vil gerne tilføje noget: Kinesernes reaktion var at sige, at vi skulle undersøge, hvad der skete før reaktionen. Det er noget helt andet end den amerikanske reaktion på 9/11 – undersøgelser kan rende og hoppe, vi invaderer nu det ene land og det andet. Og det samme gælder terrorangrebet på Israel den 7. oktober; der blev aldrig foretaget en undersøgelse, der blev straks truffet foranstaltninger. Så jeg sætter på en måde pris på den radikale kinesiske tilgang, hvor man først vil finde ud af, hvad der foregår, men hvad er din holdning til dette?

ZEPP-LAROUCHE: Desværre tror jeg, at situationen er ekstremt farlig, fordi Pakistan og Indien begge er atommagter. Der var allerede en pakistansk minister, der havde nævnt, at alle Pakistans atomvåben er rettet mod Indien, hvilket er en meget krigerisk trussel om at bruge disse atomvåben. Modis reaktion er naturligvis også meget hård og stridbar. Jeg håber bare, at det, han sagde, ikke er sandt, for hvis det er, kan vi inden for en til tre dage befinde os i en atomkatastrofe. Jeg kan

kun sige, at den tidligere internationale bekymring om ikke-spredning og om, at faren for atomkrig kan komme fra andre steder end de store atommagter, men fra nogle af de andre, er meget reel. Så jeg kan kun håbe, at Pakistans forsvarsminister også sagde noget andet, som jeg synes er ekstremt vigtigt. Han sagde, at al Pakistans involvering i de sidste årtier var et resultat af, at landet blev udnyttet af Storbritannien og USA, herunder støtten til terrorisme fra pakistansk jord efter 9/11. Det er man helt klart nødt til at være opmærksom på, for nu med Trump-administrationen er det ikke det apparat, der gjorde det. Det var Brzezinski og hans islamiske kort, som han havde givet som ordre til Den Trilaterale Kommission på deres berygtede møde i Tokyo i 1975, hvilket derefter førte til Vestens støtte til koranskolerne og opbygningen af den ekstremistiske islamiske jihad i Afghanistan, først i krigen mod Sovjetunionen. Men efter at den krig var tabt, forsvandt disse terrorstyrker ikke; de spredte sig gennem hele regionen, gennem dele af de sovjetiske republikker, til Tjetjenien, til uigurerne i Xinjiang og andre områder. Så de inficerede hele regionen, og som general Flynn påpegede og forsøgte at formidle til Obama i 2012, blev disse kræfter – al-Qaeda, al-Nusra, uanset hvordan de ændrede sig – instrumentaliseret af Vesten, af USA og andre vestlige kræfter. Så jeg synes, at den pakistanske forsvarsministers henvisning til denne historie er yderst vigtig. Kun hvis man har et klart syn på tingene og ikke tilskriver det nationer, men andre former for interesser, kan man udforme en politik, der kan afbøde faren.

Jeg kan kun sige, at håbet er, at der er flere naboer, der straks blev aktive og forsøgte at mægle mellem Pakistan og Indien, såsom Iran, som er meget vigtig, og også Kina. De taler sammen, og de har positive relationer til begge sider. Man kan kun håbe, at deres mægling vil sejre, og at vi ikke kommer til at se en atomkrig på grund af denne krise på kort sigt.

SARE: Tak, det er et meget vigtigt svar. Vi har mange

spørgsmål, men meget lidt tid. Så jeg vil bare vælge to af dem. Det ene er fra en tysk forretningsmand, der skriver: »Jeg har lige læst om Deres industrielle trekantprogram fra 1989-90 for at forbedre relationerne mellem Tyskland og det post-sovjetiske Rusland, da muren faldt. Hvis man antager, at der opnås fred i Ukraine, ville noget lignende kunne fungere i dag? Har man udarbejdet et forslag til i dag, der ville fungere og tage hensyn til begge landes skiftende behov?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det bedste resultat under de nuværende omstændigheder, som er uheldige, fordi vi nu har været i krig i tre år, og den særlige militæroperation kunne have været afsluttet i marts 2022. På det tidspunkt ville tabene have været minimale sammenlignet med den forfærdelige ødelæggelse, der er sket i de mellemliggende tre år på grund af sabotage fra primært Boris Johnson, men også fra visse elementer i Biden-administrationen. Det bedste, der kan ske nu, er, at man først indgår en våbenhvile, derefter en våbenstilstand og derefter indleder reelle fredsforhandlinger, hvor genopbygningen af Ukraine vil være tilskyndelsen for ukrainerne til at acceptere en sådan politik. Her tror jeg, at hvis man vendte tilbage til den idé, der eksisterede før krigens udbrud, nemlig at Kinas Bælte- og Vej-Initiativ kunne udvides helt til Europa. Så ville Ukraine være en bro mellem de europæiske og de asiatiske dele af Eurasien. Jeg mener, at det absolut stadig er en mulighed, for jeg har længe ment, at man skal have konkrete løsninger på lokale problemer og regionale kriser, men at vi kun kan komme ud af denne geopolitiske konfrontation ved hjælp af en global løsning. Jeg har opfordret til en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der skal tage hensyn til alle landes interesser på kloden for at kunne fungere, en slags moderne Westfalske fred. Derefter kunne man virkelig tænke i samarbejde mellem landene i Eurasien og tage hånd om alle de problemer, der findes, herunder en Oase-plan for Sydvestasien, genopbygningen af Ukraine, men også opbygningen af moderne infrastruktur i hele Europa og forbindelsen til resten af

Asien, så der på den måde bliver to fredelige kontinenter.

Jeg er helt sikker på, at kineserne allerede tænker i denne retning, og jeg kan kun håbe, at ukrainerne indser, at hvis de ønsker at have et land, og hvis de ønsker velstand og en fremtid, bør de absolut kræve, at en sådan løsning bliver lagt på bordet.

SARE: Så jeg vil ændre det sidste spørgsmål en smule, og du vil måske gerne kommentere de kommende konferencer i Schiller-instituttet i både USA og Europa. Du nævnte i går over for nogle af os noget, som jeg synes sætter tingene i et meget klart perspektiv, nemlig at du talte om den entropiske karakter af dette britiske liberalistiske imperium, som er konkurs, krigsmagerne, NATO's krigsdrift osv. i modsætning til den nye dynamik, der er ved at opstå, som er vækstorienteret og faktisk bliver stærkere for hver dag, der går. Jeg tror naturligvis, at vi har en meget vigtig rolle at spille i den forbindelse, både her i USA og i Europa, fordi vi befinder os inden for det entropiske system, selv om der helt klart er en forandring i gang begge steder. Hvad vil du sige om konferencerne eller dine tanker om dette potentielle skillevej for menneskeheden?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke det på en passende måde, men når jeg sammenligner stemningen, udsigterne og forståelsen hos folk i Tyskland med dem, jeg lige er kommet hjem fra på denne rejse i Kina, er det forbløffende. Det er som at være i to helt forskellige universer. Når man taler med folk i Tyskland, er de alle ulykkelige, bange, deprimerede, pessimistiske, simpelthen forfærdelige. I Kina er alting helt anderledes. Alle, både kineserne og de internationale gæster, har en helt anden tankegang. De tænker på at opbygge ting, løse problemer, lave positive planer for fremtiden; de har helt enkelt en enorm positiv og optimistisk indstilling. Jeg tror, det skyldes, at man efter min mening ikke kan opdele den nuværende politiske situation i de gamle kategorier af venstre og højre og efter

pladsfordelingen i det franske parlament på tidspunktet for den franske revolution. Det passer ikke længere. Der er mennesker, der angiveligt er venstreorienterede, men de er progressive, og der er mennesker på højrefløjen, der også er progressive. Så hvordan forener man det synspunkt? Jeg tror, den bedste måde er at sige, at verden er opdelt mellem de kræfter, der er fast besluttet på at bevare nogle fås privilegier, og som for disse privilegiers skyld er villige til at gå i den mest destruktive retning. På den anden side har man mennesker, der er velmenende, godhjertede og opgavestyrede, og de forsøger at gøre alting bedre. At få lande til at fungere sammen, at få økonomier til at fungere, at have høje poetiske idealer. De er grundlæggende anti-entropiske i deres tankegang. Jeg tror, at den overvældende tendens i vores tid er den sidstnævnte. Langt størstedelen af mennesker – det Globale Syd, dem, der faktisk udgør den Globale Majoritet – er i en meget konstruktiv stemning. Derfor kunne vi i Vesten, hvis vi ville tage det til os og sige, at vi vil samarbejde og løse de vigtigste problemer i vores tid – fattigdom, underudvikling, migrationsspørgsmålet – ved at opbygge de lande, som folk flygter fra, løse alle problemerne så let.

Det vil faktisk være emnet for vores konferencer, hvor vi vil forsøge at få folk i Vesten til at forstå, at den krigslignende fortælling ikke er ønskværdig. Den vil føre til en katastrofe. På den anden side er den historiske tendens for menneskeheden i dette særlige historiske øjeblik at overvinde geopolitikken og finde en måde at samarbejde på.

Det vil kort sagt være emnet for begge konferencer. Jeg kan kun råde jer til at tilmelde jer enten personligt eller, hvis I ikke kan rejse, via Zoom. Men vær en del af det; det er her, historien bliver skabt på den mest avancerede måde lige nu. Så gå ikke glip af det.

SARE: Mange tak. Jeg sætter pris på denne mulighed for at tale med Dem og stille Dem spørgsmål. Jeg undskylder over for de

personer, der har sendt spørgsmål, som vi ikke nåede at besvare, men jeg er sikker på, at der vil være flere muligheder. Tak igen, og vi tales ved snart.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det håber jeg. Vi tales ved snart.